

Ngày tưởng nhớ “Cụ” năm nay (1995)

Đường lối Diệm-Nhu được thực tại chứng nghiệm là đường lối đúng

GS Tôn Thất Thiện

Lời Tòa Soạn. - Giáo sư Tôn Thất Thiện là một vị học giả nổi danh, dòng dõi Tôn Thất Hoàng Gia của Cựu Hoàng Bảo Đại. Những lời viết của Giáo Sư về Tổng Thống Ngô Đình Diệm là những lời chân tình và có giá trị, thêm với lời Cựu Hoàng Bảo Đại viết về ông Diệm là minh chứng hùng hồn Giáo Sư cũng như Cựu Hoàng không để tâm đến việc ông Diệm "vì nhu cầu đất nước" phải "truất phế Cựu Hoàng". Đó là gương sáng mà chúng ta nên học theo để "oán thù nên cải chứ không nên buộc" theo đúng hạnh "vô chấp" Phật dạy: "tử bi hỉ xả".

Năm nay, đứng trước bàn thờ của “Cụ”, cầu nguyện cho “Cụ”, ông Cố Vấn, và ông Cẩn, trong bối cảnh của những sự việc xảy ra trong và ngoài nước trong thời gian gần đây, chắc là các anh/chị em, cũng như riêng tui, thấy càng hân diện hơn lúc nào hết là đã được phục vụ xứ sở dưới chế độ mệnh danh là “Đệ Nhứt Cộng Hòa”, hoặc “chế độ Diệm-Nhu”, dưới sự lãnh đạo của Tổng Thống Ngô Đình Diệm, mà chúng ta gọi thân mật và kính cẩn là “Cụ”. Những người làm việc hàng ngày trực tiếp với “Cụ” trong Dinh Độc Lập, như anh Võ Văn Hải và tui, gọi là “Ông Cụ” khi nói chuyện với nhau.

Những sự việc xảy ra trong và ngoài nước chứng minh một cách rõ ràng hơn khi

nào hết là đường lối, chính sách quốc gia của “Cụ” là đường lối hết sức đúng về phương diện chiến lược. Ở đây, tui nhấn mạnh chữ “quốc gia”, để phân biệt cách xử trí cục bộ về một số vấn đề liên hệ đến đoàn thể hay cá nhân này hay khác.

Về quốc nội

Những sự kiện này chắc anh/chị đều có nghe nói đến, nhưng có thể không có thì giờ phân tích kỹ càng như tui- vì bận làm ăn sinh sống trong khi tui đã hữu trí và có đủ thì giờ làm việc đó-. Trong nước thì có sự kiện mà người trong nước gọi là “hiện tượng Nguyễn Hộ” - sự chống đối Đảng Cộng Sản một cách công khai và càng ngày càng lan tràn ngay trong đảng, không những của

những người đã bỏ Đảng hay bị khai trừ, mà của cả những người đang còn mang thẻ đảng viên, trong đó có những đảng viên kỳ cựu có hơn 50 tuổi đảng.

Những người nói trên, theo gương ông Nguyễn Hộ, công khai và mạnh dạn đòi Đảng phải bỏ chuyên chế vô sản, áp dụng dân chủ đa nguyên, sửa đổi hiến pháp, bầu cử tự do v.v... Đây không phải là dịp và nơi bàn chi tiết về vấn đề này, nên tui chỉ nêu qua sự kiện. Ai muốn biết rõ chi tiết hơn xin đọc thư ngỏ "Về một giải pháp Hòa giải với Hòa hợp Dân Tộc" của ông Nguyễn Hộ gởi

Phật đã chọn bông sen làm biểu tượng. Dân Việt Nam đã "ca dao": Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn". Đó là đức khiết tâm, không tham sân si và vọng ngữ

cho ban lãnh đạo Đảng Cộng Sản Việt Nam và tất cả đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước trong tháng 6 vừa qua. Bài này hầu hết báo (Ngày Nay, Thông Luận, Xây Dựng v.v...) đều có đăng, nên dễ kiểm. Ngoài ra cũng có một tài liệu mới của Lữ Phương rất quan trọng. Đó là bài phỏng vấn của ông ta do báo Diễn Đàn (Paris) thực hiện và đăng trong Diễn Đàn số 4, tháng 7, 1995.

Tất nhiên còn nhiều tài liệu khác, đặc biệt là của Đỗ Trung Hiếu, Trần Độ, v.v... Tui không thể kể hết ở đây.

Ngoài những đòi hỏi thực thi dân chủ đa nguyên, tuyển cử tự do, loại bỏ chế độ chuyên chế vô sản và đấu tranh giai cấp v.v..., đều có ý nghĩa nhứt là những đương sự không những đòi hỏi như vậy, mà còn đòi Đảng Cộng Sản phải "sám hối", phải "xin lỗi" nhân dân về những "tội ác" mà Đảng Cộng Sản đã phạm trong 65 năm qua vì những chính sách sai lầm và hành động thô bạo gây tai hại lớn cho dân tộc.

Một điểm khác không kém quan trọng là những người cộng sản đã thức tỉnh thú nhận công khai là họ đã lầm đi theo cộng sản và nay kêu gọi những người cộng sản khác trở về với dân. Họ thú nhận là lúc trẻ thiếu kinh nghiệm và vì quá hăng say vì lý tưởng họ đã bị cộng sản lừa gạt và lợi dụng trong công cuộc xây dựng quyền lực chuyên chế của chúng.

Và điều quan trọng nhứt mà có liên quan mật thiết đến "Cụ" và chế độ Đệ Nhất Cộng Hòa nói chung, là nếu năm 1954 không có "Cụ" đứng ra lãnh đạo quốc gia thì miền Nam đã mất vào tay cộng sản và ngày nay không có những chuyện như trên.

"Cụ" đã đem lại cho những quân nhân, cán bộ, chiến sĩ, nhân dân thời đó sự tin tưởng và hăng hái tranh đấu nên đã giữ được miền Nam, tạo dựng lên một quốc gia có quy củ và căn bản chính trị kinh tế vững chắc, tạo điều kiện cho Đệ Nhị Cộng Hòa tồn tại một thời gian sau khi "Cụ" bị sát hại. Nhưng hơn nữa, nhân dân miền Nam được tiêm nhiễm tinh thần tự do, và được đào tạo vững chắc về kinh tế, sau này có điều kiện cưỡng lại áp chế của cộng sản, dần dần buộc cộng sản phải bỏ ý đồ "cải tạo xã hội chủ nghĩa" nhân dân miền Nam.

Cuối cùng, nhờ có tình trạng Đảng Cộng Sản, tuy thắng trận, nhưng đã bị yếu đi nhiều, không còn đủ khả năng đàn áp triệt để nữa, nên những người cộng sản như Nguyễn Hộ, Trần Độ, Đỗ Trung Hiếu, Lữ Phương, Hà Sỹ Phu, và bao nhiêu người khác nữa, mới có điều kiện lên tiếng công khai như ngày nay. Từ nay về sau sẽ còn nhiều người lên tiếng công khai như vậy nữa.

Sự thực càng ngày càng rõ là cùng với “Cụ” chúng ta đã giữ được nước trong một thời gian dài, tạo điều kiện cho những người, kể cả, và nhứt là, cộng sản thức tỉnh, tranh đấu cho tự do dân chủ. Nếu không có “Cụ” và Đệ Nhứt Cộng Hòa thì ngày nay họ chẳng ngoe gì được vì Đảng Cộng Sản quá mạnh, và dân thiếu tinh thần và khả năng chống lại đảng đó.

Về ngoại giao, sự kiện nổi bật là nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam tái lập bang giao bình thường với Hoa Kỳ, về phương diện kinh tế cũng như về phương diện an ninh quốc gia. Đây là đường lối mà “Cụ” hằng chủ trương, và cộng sản đã tố cáo ầm ỹ, và hy sinh biết bao triệu sinh mạng và bao nhiêu tài sản của nước và của dân để chống đối. Theo những con số mà Nguyễn Hộ đã công bố, số người Việt chết chóc, tàn tật, goá bụa, cõi cút lên đến 11-12 triệu. Còn về tài nguyên thì ta thấy cảnh xơ xác của xứ sở, nhứt là ở Miền Bắc, và sự tê liệt của xứ sở từ 1975 đến nay, thì ta thấy rõ giữa đường lối của Hồ Chí Minh và Đảng Cộng Sản Việt Nam và đường lối “Diệm-Nhu”, đường lối nào là đúng.

Ngày nay, ai cũng công nhận là Miền Nam hơn Miền Bắc về nhiều phương diện. Đặc biệt là về phương diện phát triển kinh tế, hiển nhiên rằng khả năng Miền Nam hơn Miền Bắc nhiều. Điều này không có gì lạ: Miền Bắc là miền ông Hồ Chí Minh và Đảng

Cộng Sản Việt Nam lãnh đạo, và Miền Nam là miền Diệm-Nhu lãnh đạo.

Có một khía cạnh cần nhấn mạnh nữa là “Cụ”, Ông Nhu, và cả ông Cẩn, bị hại không phải vì chính sách và hành động của họ tạo nguy cơ làm mất Miền Nam. Sự thực không phải như vậy. Một số công trình nghiên cứu đứng đắn của học giả Việt Nam (như tiến sỹ Phạm Văn Lưu ở Úc), và nhứt là những tiết lộ của chính ngay lãnh đạo cộng sản (như Lê Duẩn, trong Thư Vào Nam) chứng minh rằng chính phía cộng sản mới bị nguy cơ diệt vong trong những năm 1960-1963. Còn một điều đáng ghi ở đây là tháng 4 năm nay, tại một cuộc hội thảo ở Aix en Provence, Pháp, ông Nguyễn Văn Trung, một giáo sư từ Hà Nội qua, trong một bài tham luận, tiết lộ rằng trong khoảng năm 1960, trọn tổ chức gián điệp Miền Bắc gởi vào công tác Miền Trung bị tổ chức phản gián của ông Cẩn bắt hết, và trong giới cộng sản Miền Bắc người ta rất kính nể hai ông Diệm-Nhu.

Như vậy, tại sao Mỹ lập mưu lật đổ và ám hại hai ông? (theo tài liệu của Bộ Ngoại Giao do ông Phạm Văn Lưu phanh phui, chính Cabot Lodge chủ trương sát hại hai ông Diệm-Nhu. Vì hai ông này “cứng đầu”, nghĩa là hai ông này không chấp nhận cui đầu ngoan ngoãn, Mỹ bảo gì làm nấy, quyết tâm bảo vệ chủ quyền và quốc thể của Việt Nam. Vì vậy mà một số quan chức thực dân Mỹ (Harriman, Hilsman, Forrestal...) mưu giết hai ông, và với sự hợp tác của một số giới chức và chính khách Việt Nam, họ đã thành công trong việc này, nghĩa là... tạo điều kiện cho Hoa Kỳ đặt quyền bảo hộ lên Việt Nam và đưa Việt Nam vào tay cộng sản khi quyền lợi riêng tư của họ được thỏa mãn.

Về phía Hà Nội, vì quyền lợi riêng tư của Đảng Cộng Sản Việt Nam, Hồ Chí Minh và Đảng Cộng Sản Việt Nam đã tạo điều kiện cho Hoa Kỳ bảo hộ Miền Nam trước 1975. Nay, vì quyền lợi riêng tư, họ đã biến

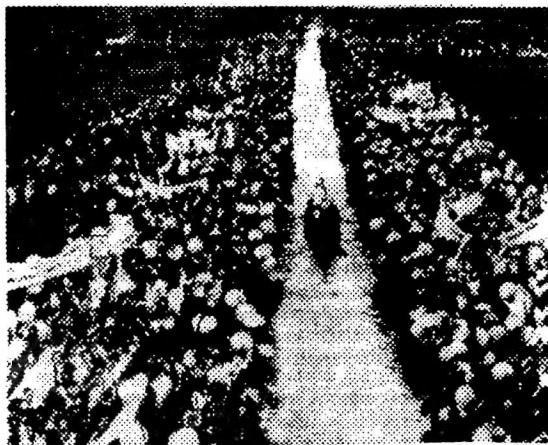
liên lạc với Đại tá Nguyễn Linh Tuyên, một người cháu kêu Tổng Thống Diệm bằng cậu, ở tại Houston, Texas, để ông suy tính về việc này và xúc tiến về việc thành lập Ngô Đình Diệm Foundation. Chúng tôi sẽ hết lòng ủng hộ Đại tá Nguyễn Linh Tuyên hay bất cứ người nào trong gia đình hay bà con họ Ngô trong việc rất đáng làm này.

Về vấn đề ấn bản Anh Văn và Pháp Văn của bản sơ thảo, bản Anh văn đã hoàn thành và sư huynh Nghiêm đã chuyển ngữ được độ 1/4 tài liệu ra Pháp văn rồi. Hy vọng sang năm 1996 sẽ phát hành được ấn bản Anh ngữ với đầu đề “Why an How Was President Ngô Đình Diệm Overthrown and Murdered?” và ấn bản Pháp năm 1997.

Một lần nữa chúng tôi trân trọng cảm tạ quý vị, kính thỉnh cầu quý vị tiếp tục ủng hộ chúng tôi, và chúng tôi kính chúc quý vị những điều may mắn và tốt đẹp nhất trên thế gian này.

Xin kính chào quý vị

*Hoàng Ngọc Thành
Thân Thị Nhân Đức*

Tổng Thống đi kinh lý vào tận vùng sông rạch hẻo lánh để tìm hiểu cuộc sống nhân dân

(tiếp theo trang 38)

Việt Nam thành một nhượng địa của những giới lưu manh quốc tế đù quốc tịch. Rồi họ sẽ làm gì với Hoa Kỳ đây?

“Cụ” đã làm cho chúng ta thầm nhuần đấu tranh cho dân chủ và chống đế hộ ngoại bang. Đứng trên căn bản này mà cứu xét những gì đã xảy ra và đang xảy ra cho xứ sở chúng ta thấy chúng ta có rất nhiều lý do để tự hào là đã phục vụ trong thời “Diệm-Nhu”. Dưới sự lãnh đạo của “Cụ” và ông Nhu chúng ta đã đi đúng đường, và đã đóng góp không nhỏ vào sự thắng thế của dân chủ ở Việt Nam ngày nay. Điều này càng ngày càng hiển nhiên được thực tại chứng nghiệm. Chúng ta có quyền hân diện. Và chúng ta ghi ơn hai ông đã cho chúng ta cơ hội đó.

*Ottawa, tháng 11, 1995
GS Tôn Thất Thiện*

Một số nhân vật của thời Đệ Nhất Cộng Hòa:
L/S Nguyễn Văn Chức, L/S Lâm Lê Trinh, Đại Tá
Nguyễn Linh Tuyên (cháu gọi ông Diệm là cậu)

